

Nunez gegn Noregi

Dómur frá 28. júní 2011

Mál nr. 55597/09

8. gr. Friðhelgi einkalífs og fjölskyldu

Útlendingar. Brottvísun Fjölskyldulíf. Börn.

1. Málsatvik

Kærandi, Mirtha Ledy de Leon Nunez, er dóminískur ríkisborgari fædd árið 1974 og búsett í Osló. Kærandi kom til Noregs árið 1996. Eftir að hún var staðin að búðarhnupli í mars sama ár var henni vísað úr landi. Henni var jafnframt meinað að snúa aftur til Noregs í tvö ár. Fjórum mánuðum síðar snéri hún aftur til Noregs, þá með falsað vegabréf. Í október 1996 giftist hún norskum ríkisborgara og sótti í kjölfarið um ríkisborgararétt á þeim grundvelli að hún hefði aldrei áður komið til Noregs og hefði þar engan sakaferil. Kærandi fékk útgefið atvinnuleyfi og árið 2000 fékk hún búsetuleyfi. Hún skildi síðar við eiginmann sinn, hóf sambúð með öðrum dóminískum ríkisborgara og með honum eignaðist hún tvær dætur fæddar árin 2002 og 2003.

Árið 2001 komust innflytjendayfirvöld að því að kæranda hefði áður verið vísað úr landi og að hún hefði komið aftur til landsins á fölsuðum skilríkjum. Í apríl 2005 afturkölluðu yfirvöld búsetuleyfi kæranda. Var henni vísað úr landi og meinað að snúa aftur fyrr en að tveimur árum liðnum. Meðan á þessu stóð hafði kærandi slitið samvistum við barnsföður sinn og fór hún með forsjá barna þeirra. Eftir að ákvörðun innflytjendayfirvalda lá fyrir var barnsföðurnum hins vegar dæmd forsjá barnanna. Kærandi kærði ákvörðun innflytjendayfirvalda til héraðsdóms Osló. Héraðsdómur vísaði málinu frá og staðfesti Hæstiréttur landsins síðar þá ákvörðun.

2. Meðferð málsins hjá Mannréttindadómstólnum

Kæran

Kærandi hélt því fram að ákvörðun yfirvalda um að vísa henni úr landi bryti gegn 8. gr. sáttmálans þar sem ákvörðunin hefði þau áhrif að hún gæti ekki umgengist ungar dætur sínar.

Niðurstaða

Í upphafi áréttaði dómstóllinn að sáttmálinn skuldbindi ríki hvorki til þess að virða val innflytjenda á landi til búsetu né að þau heimili ávallt sameiningu fjölskyldna innflytjenda. Ríkjum væri því í sjálfsveld sett hvort þau heimiluðu fjölskyldumeðlimum innflytjenda að sameinast fjölskyldu sinni. Við töku slíka ákvarðana bæri þó að taka mið af aðstæðum hverju sinni. Jafnframt væri brottvísun innflytjenda í sjálfu sér ekki andstæð ákvæðum sáttmálans.

Kærandi virti að vettugi endurkomubannið frá 1996 með því að snúa aftur til landsins aðeins fjórum mánuðum eftir að bannið tók gildi. Þá öðlaðist kærandi dvalarleyfi og að lokum búsetuleyfi með því að gefa yfirvöldum rangar upplýsingar. Kærandi hafði því alla tíð verið búsett í landinu ólöglega og gat ekki haft lögmætar væntingar til þess að vera ekki vísað út landi. Þar til kærandi flutti til Noregs hafði hún verið búsett í Dóminíska lýðveldinu. Hún hafði auk þess eignast tvö börn með manni frá sama landi og ávallt haldið góðum tengslum við heimaland sitt. Að mati dómstólsins mátti því færa rök fyrir því að tengsl kæranda við heimaland sitt hefðu jafnvel verið sterkari en tengsl hennar við Noreg. Dómstóllinn taldi engu að síður mikilvægt að líta til hagsmuna barna kæranda en kærandi hafði haft fulla forsjá yfir þeim og séð um uppeldi þeirra allt þar til árið 2007 að faðir þeirra fékk forsjá barnanna. Skilnaður foreldra barnanna og forsjárdeilan sem fylgdi í kjölfarið hafði mikil áhrif á þau og hagi þeirra. Ofan á það bættist síðan fyrirhuguð brottvísun móður þeirra en sökum ungs aldurs gætu þau átt erfitt með að átta sig á aðstæðum hennar og því hvers vegna þau að fái ekki tækifæri til að umgangast móður sína í rúm tvö ár. Dómstóllinn taldi yfirvöld ekki hafa gætt sanngjarns jafnvægis við það að tryggja annars vegar réttindi barna kæranda til að njóta samvista með móður sinni og hins vegar hagsmunum ríkisins af því að viðhafa virkt innflytjendaefirlit. Ákvörðunin um að vísa kæranda úr landi hefði eingöngu verið tekin með tilliti til þess síðarnefnda og án nokkurs

tillits til réttinda kæranda og barna hennar. Þá hefði ákvörðunin verið tekin rúmum fjórum árum eftir að kærandi viðurkenndi þau brot sem voru grundvöllur brottvísunarinnar en slíkt samræmdist vart góðum stjórnsýsluháttum.

Dómstóllinn komst að þeirri niðurstöðu að ef kæranda yrði vísað úr landi væri brotið gegn 8. gr. sáttmálans. Dómstóllinn hafði farið fram á það við norsk yfirvöld á grundvelli 39. gr. reglna dómstólsins að þau biðu með það að vísa kæranda úr landi þar til endanleg niðurstaða lægi fyrir.

Þrír dómara skiluðu séráliti.